

ГЛАВА 4.

Първото ходяние на Робинсона до затънжлийтъ корабъ.

Бѣше отдавна съмнѣло, когато ся събудихъ; сънѣтъ бѣше мя направилъ да ся съвзема и повърнжлъ бѣ чудесно силѣтъ ми; врѣмето бѣше ясно и морето тихо.

Но колко останжхъ смаянъ когато видѣхъ че приливѣтъ бѣше истласкалъ корѣбѣтъ много близу до стѣнжтъ, на коѣто бѣхъ ся вврлилъ азъ, и виждаше ся че си стои тамо неповреденъ, но пусть отъ навезницы. Поиска ми ся да идж въ него за да приберж поне понуждныѣ нѣща които сж останжли.

Като разгледвахъ на около, видѣхъ ладіѣтъ му доста на далеко въ морето. но сърдцето ми бѣше все около корабѣтъ, защото ся надѣяхъ да намѣриж тамо нѣщо за прѣхранваніе поне приврѣменно.

Слѣдъ пладне, когато морето бѣше тихо, приливѣтъ ся дрѣпнж много, азъ отидохъ нѣколко лактіе на ватрѣ къмъ